

Een preek van J.C. Philpot: Het gebed van Jabez

uitgesproken in Leicester op 28 april 1841, overgenomen van www.theologienet.nl

'Want Jabez riep den God Israëls aan, zeggende: Indien Gij mij rijkelijk zegenen, en mijn landpale vermeerderen zult, en Uw hand met mij zijn zal, en met het kwade alzo maakt, dat het mij niet smarte! En God liet komen, wat hij begeerde.' 1 Kronieken 4:10

Ik heb wel gelezen dat de reiziger door de zandwoestijnen van Egypte, nadat hij door onvruchtbare wildernissen getrokken is, met niets dan een brandende zon boven, en gloeiend zand beneden zich, soms aan een groene vruchtbare plaats komt, die geheel het tegenovergestelde is van de eenzame woestijn daaromheen, waar hij waterbronnen vindt om zijn dorst te lessen, en palmbomen die hem schaduw en voedsel verschaffen.

Zo'n plaats was Elim. 'Daar waren twaalf waterfonteinen, en zeventig palmbomen.' En de kinderen Israëls legerden zich daar, nadat ze drie dagen in de woestijn zonder water waren voortgetrokken. Exod. 15:22,27. Zo'n plaats was ook Tadmor in de woestijn, 2 Kron. 8:4. Immers het woord Tadmor betekent een palmboom.

Met het gebed van Jabez, opgetekend in het eerste boek van de Kronieken, is het evenzo gelegen.

Als we de drie eerste hoofdstukken lezen, komen wij door een woestijn van namen nutteloos en onbelangrijk voor ons, hoewel niet voor de kinderen Israëls; want die moesten, door bewaring van hun geslachtekeningen, de afkomst van de hogepriester en de afstamming van Christus uit David weten wanneer wij op het onverwachts aan een groene plaats komen, die geheel het tegenovergestelde is van de lange en 'oneindige geslachtekeningen' die wij door gedwaald zijn. Deze groene vlakte is het gebed van Jabez. En hier, als de Heilige Geest ons in de aangename en rijke ondervinding van deze plaats inleidt, zullen wij enige grazige weiden tot voeding vinden, en enige stille wateren om er ons bij neer te leggen. Maar waarom zou dit nu zo'n grasrijke vlakte zijn? Omdat al de kinderen van God, meer of minder duidelijk, hun ondervindingen in het gebed van Jabez lezen, en de begeerten en verzuchtingen van hun eigen zielen daarin uitgedrukt vinden. 'Gelijk in het water het aangezicht is tegen het aangezicht, alzo is des mensen hart tegen de mens, Spreuken 27:19.

Maar wie was Jabez? Wij lezen niets van hem, dan alleen deze twee trekken, waarmee de Heilige Geest zijn naam gekenmerkt heeft. Vooreerst dat hij 'heerlijker was dan zijn broeders.'

Ten tweede dat 'zijn moeder zijn naam Jabez genoemd had (dat *smartelijk* betekent), omdat zij hem met smarten gebaard had.' En omdat de namen in die tijd in het algemeen profetisch waren, blijkt hieruit impliciet dat hij het bedroefde kind was van een bedroefde moeder. Hij werd zeker met treurigheid in de wieg gelegd, en als een uitmuntend navolger van Hem, Die een Man van smarten was, ongetwijfeld verkozen in de oven van de verdrukking, en moest door vele moeilijkheden in het koninkrijk der hemelen ingaan. Zijn gebed: 'maak het met het kwade alzo, dat het mij niet smart!' geeft te kennen, dat hij wist wat smart en droefheid van de ziel was. Zijn eerste kenmerk dan was, smart; het tweede, heerlijkheid.

'Jabez was heerlijker dan zijn broeders.' Maar op welke wijze was hij heerlijker? Niet door geboorte, want hij was van dezelfde ouders met zijn broederen, en zijn geslacht kon dus niet heerlijker zijn. Ook niet door een uitstekende post die hij bekleedde, want hij wordt in geen andere plaats van de Schrift vermeld. Ook niet door bekwaamheid of iets anders, dat heerlijk bij de mensen geacht wordt, want 'dat hoog is onder de mensen, is een gruwel voor God.' Luk. 16:15. Zijn eer was 'die, welke van God alleen is,' Joh. 5:44, en bestond daarin, dat hij door de vrije uitverkiezing van God gemaakt was tot een 'vat ter ere,' Rom. 9:21, en in de bepaalde tijd door de Geest geheiligd als een vat ter ere bekwaam tot gebruik van de Heere, 2 Tim. 2:21. Want 'dit zal de heerlijkheid van al Zijn gunstgenoten zijn,' Ps. 149:9. En 'alzo zal men hem aandoen, tot wiens eer de Koning een welbehagen heeft,' Esther 6:9. En wees verzekerd, dat

de twee genoemde kenmerken, smart en eer, op elke levendgemaakte ziel gedrukt worden, naarmate de Geest haar bewerkt.

'Want Jabez riep de God Israëls aan.' Hieruit kunnen wij besluiten dat hij een geestelijke, ondervindelijke kennis van de God van Israël had. Hij bad geen onbekende God aan, zoals die van Athene; en ook niet de God van de schepping, zoals een Deïst; en ook niet de God van eigen wil, zoals de Farizeeër; en ook niet de God van algemene liefde en genade, zoals de Arminiaan; maar 'de God van Israël.' Dat is, de God in verbond met een bijzonder volk Israël 'Zijn erfdeel,' Jes. 19:25, het voorwerp van Zijn eeuwige liefde, Mal. 1:2, en 'Zijn eigendom,' Ps. 135:4. Dit was de God voor Wie hij zich neerboog, Die hij aanbad in geest en waarheid, en voor de genadetroon van Wie hij de begeerte van zijn ziel uitstortte in het gebed, ons in de tekst opgetekend. Maar hoe kwam het, dat hij de God van Israël aanriep? Voordat hij Hem kon aanroepen, moest hij Hem toch kennen. En dit kon alleen zijn door een persoonlijke openbaring. Om van Hem in de Schriften te lezen, om van Hem uit de mond van anderen te horen, om een kennis van Hem te hebben door overlevering van ouders of leermeesters, om in het natuurlijke geweten een indruk te hebben van Zijn overalometgenwoordigheid, dit alles schiet te kort bij een persoonlijke, geestelijke, bovennatuurlijke openbaring van Hem aan de ziel. Wanneer een straal van Goddelijk licht uit de volheid van de Godheid in onze harten schijnt, dan, en dan ook alleen kennen wij Hem recht. Dan en dan ook alleen kan er van ons gezegd worden dat wij Hem kennen. Hem zo te kennen in het licht van Zijn aangezicht, Zijn genadige tegenwoordigheid te gevoelen, en gebracht te worden in een nauwe en verborgen gemeenschap met Hem, dat is een deel van het eeuwige leven, waarvan de Heere gezegd heeft: 'dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God en Jezus Christus, Die Gij gezonden hebt.' Joh. 17:3.

Nadat Jabez dan tot deze geestelijke kennis van de God van Israël gekomen is, komt hij onder de bijzondere zalving en onderwijzing van de Heilige Geest in Zijn genadige tegenwoordigheid. En met een verslagen gemoed stort hij, terwijl hij neerbuigt voor de troon van majesteit en genade, de begeerte en verzuchting van zijn ziel in die woorden uit, die de Heilige Geest ons heeft laten beschrijven. Was het niet zo, dan zou dit gebed niet opgenomen zijn in de door Gods Geest ingegeven waarheid. Maar wanneer dit het geval is, en als wij leven onder dezelfde hemelse onderwijzing, en dezelfde hemelhoge inwendige Voorspraak in ons bidt, dan zullen de begeerten en verzuchtingen van onze ziel overeenstemmen met de begeerten en verzuchtingen van Jabez' ziel. En dit gebed schijnt in de bijbelgeschiedenis vermeld te zijn als een voorbeeld van geestelijke verzuchting. Het is als het ware een afdruk van de inwendige gedaante, een brengen in een tastbare en zichtbare vorm van wat in de verborgen kamers van het hart aan de dag komt.

Wij zullen dan, zonder enige verdeling van vorm, eenvoudig de verzoeken proberen door te lopen, voorgesteld in het gebed van Jabez.

En moge de Heere ons bekwaam maken om onze eigen gedaante als in een spiegel daarin te zien. Want als onze harten met dezelfde begeerten vervuld zijn, en vrij onder dezelfde hemelse werking bidden, dan zal ook hetzelfde heerlijke antwoord op onze gebeden gegeven worden, dat hij ontving.

I. Wat was dan zijn eerste verzoek? Dit: '*indien Gij mij rijkelijk zegenen zult!*' Er zijn vele schijnbare zegeningen, die wezenlijke vloeken zijn; vele schijnbare vloeken, die wezenlijke zegeningen zijn; en vele zegeningen die beide zijn, schijnbare en wezenlijke.

1 De *gezondheid* van het lichaam is schijnbaar een van de grootste natuurlijke zegeningen, maar het blijkt meermalen een wezenlijke vloek te zijn. Zij heeft toch een krachtige strekking, om alle gedachten van dood en eeuwigheid ver van de mens te verwijderen, en hem meer of minder voldaan te doen zijn met de dingen van de tijd en wat de zinnen streelt; hem aan te moedigen aardse paradijzen en luchtkastelen te bouwen, en zij sleept hem weg om zijn troost

en geluk in het schepsel, in plaats van in de Schepper te stellen. Hij die in het genot van een onafgebroken gezondheid leeft, door de aderen van wie het krachtige bloed vrij vloeit, heeft sterke hartstochten, onstuimige dierlijke driften. En deze volle stroom van leven brengt een vrolijkheid en een geluk mee, die, tenzij hij beladen en neergedrukt wordt langs andere wegen, hem voldaan maken met het leven dat hij verslijt. Een sterke gezondheid brengt ook sterke vleselijke lusten met zich, en voedt de oude mens, die gedood en gekruisigd moet worden. Zo zal deze grote schijnbare zegening blijken een wezenlijke vloek te zijn.

2. Zo ook het *geld*. Hoe dikwijls is het arme, ramspoedig kind van God verlangend naar een ruim deel van deze grote schijnbare zegening, en benijdt misschien deze of die rijke uitwendige belijder. Maar dit is dikwijls een wezenlijke vloek. Hoe vaak zien wij het hart daardoor gesloten, verstijfd worden in hoogmoed, en dat het een verzoeking en strik wordt, om zelfs Gods kinderen terzijde af te trekken tot vele dwaze en schadelijke begeerten, en dat voedsel geeft aan de wereldliefde en de vleselijke lusten en neigingen. Dit gevoelt hij, die begeert: 'armoede of rijkdom geef mij niet: voed mij met het brood mijns bescheiden deels; opdat ik, zat zijnde, U dan niet verloochene, en zegge: wie is de Heere.' Spr. 30:8,9.

3. De *goede mening en lof* van de mensen. Deze wordt vaak gretig gezocht als een zegen, maar blijkt vaak een wezenlijke vloek te zijn. Zelfs Gods kinderen worden vaak verlost om de toejuiching van het schepsel te zoeken en troost en ondersteuning te verlangen door de goede gedachten van anderen omtrent hen, in plaats van dat getuigenis te zoeken, dat de Heilige Geest in het hart werkt. Maar wat is die godsdienst waard, die gebouwd is op de goede dunk van een sterfelijk wezen? Een geblaas uit de vurige oven zal al deze stutten verbranden. En toch worden wij dikwijls gramstorig, gekweld en vernederd door de stuurse gevoelens en liefdeloze taal, die ons toegevoegd wordt en waarmee men ons bejegt.

Maar er zijn ook *schijnbare vloeken*, die dikwijls *wezenlijke zegeningen* zijn. Een kwijnende en smartelijke staat van gezondheid, die zo beproevend en pijnlijk voor het vlees is, blijkt dikwijls in de hand van God een wezenlijke zegen te zijn. Het dient dan om de wereld bitter te maken. Het werpt ingebeelde dromen van geluk, buiten God gezocht, neer; brengt ernstige gedachten in de ziel, en speent het hart van de afgoden. Niet dat een van deze zaken op zichzelf dit kan doen, maar de Heere gebruikt ze als Zijn werktuigen. Zo is ook armoede dikwijls tot een wezenlijke zegen voor een kind van God, omdat het een middel is om hem in het vertrouwen op een God, Die alles onderhoudt en regeert, zowel als op een God van genade te doen volharden, en hem zo leidt in dat verborgen wachten op de Heere terwijl hij roept en zucht om verlossing; dat niemand kent dan de arme. En wanneer het antwoord komt, dan looft en prijst hij God met vrolijke lippen, en gevoelt een dankbaarheid en liefde te groter, naarmate zijn vorige beproevingen zwaar waren.

De *gesel van de tong* drijft ook dikwijls de mens nader tot de Heere. De argwaan van anderen omtrent zijn godsdienst, zal hem te naarstiger doen zijn om zijn roeping en verkiezing vast te maken. En de pijlen van laster en kwaadsprekendheid zullen hem behoedzaam en omzichtig maken. Terwijl hij zijn gehele gezin tegen zich heeft, dat wellicht zijn godsdienst, als de bron van al hun moeite, bestrijdt, staat hij als een arme verlatene in het midden van kinderen en betrekkingen deze schijnbare vloek op zijn gezin zal blijken een wezenlijke zegen voor een kind van God te zijn, en leidt hem van het schepsel tot de Schepper, van gebroken bakken tot de fontein van levend water, en van de afgoden tot de God en Vader van de Heere Jezus.

Nu zijn er ook nog zegeningen, die zowel schijnbaar als wezenlijk zijn. Wanneer ik zeg, *schijnbaar*, dan meen ik slechts voor diegenen die ogen hebben om ze te zien, en harten om ze te begeren. Jabez begeerde 'zegeningen die het waarlijk zijn.' Geen schijnbare zegeningen en wezenlijke vloeken, geen schijnbare vloeken en wezenlijke zegeningen, maar zegeningen die ook als zodanig gekenmerkt zijn en neerdalen in zijn ziel als klaarblijkelijke zegeningen van de Heere van leven en heerlijkheid. Niets anders kon zijn ziel voldoen. Alle zegeningen, behalve

deze ware zegeningen, lieten hem dor, naakt en leeg. Laten we enige van deze wezenlijke zegeningen opnoemen.

A. De *vreze van de Heere* in de ziel is een ware zegen, omdat dit het beginsel van de wijsheid, en daarom het begin van alle andere klaarblijkelijke zegeningen is. Maar waarom zou Jabez naar deze zegen haken? Omdat hij weet en gevoelt, dat, als hij hierin dwaalt, hij zich in alles vergist. Hij had ongetwijfeld gevoeld dat bij gebrek van oefening van deze Goddelijke vrees, hij dikwijls van het spoor geraakt was. Wij leven in een wereld waar strikken van allerlei soort voor onze voet gespannen worden, waarin wij zouden vallen als wij aan onszelf overgelaten werden. Omdat Jabez dan zijn eigen hulpeloosheid en onberaden geneigdheid tot alle kwaad voelt, vroeg hij om deze wezenlijke klaarblijkelijke zegen.

B. Een wenk van God gunst, een zachte en vriendelijke liefdesinfluistering, enig teken ten goede, een gevoelige gewaarwording van Zijn heerlijke tegenwoordigheid, een plechtige neerdaling van de dauw van Zijn genade, een getuigenis van de Heilige Geest met onze geest, dat wij uit God geboren zijn, is een werkelijke zegen. Vrede met God te hebben en een inwendige bewustheid te gevoelen van verzoening, waardoor wij geestelijk verzekerd zijn, dat 'geen grimmigheid bij Hem is,' maar dat Hij onze Vader en onze Vriend is, dat is een werkelijke zegen. Om onze bewijzen opgeklaard, onze twijfelingen en vrees verwijderd, onze hoop versterkt en onze sterk begeerde verwachting van toekomstige gelukzaligheid aangemoedigd te zien, is een wezenlijke zegen.

C. En echter deze, hoe zoet zij schijnen, zij schieten alle te kort bij die grootste en beste van alle zegeningen een aangename ontdekking en openbaring van Christus aan de ziel. Zij, die in gevangenschap en schuld gekomen zijn door de toepassing van de wet op hun geweten, gevoelen, als de Heilige Geest hun voorgaat in ernstige begeerten en verzuchtingen, dat de grootste zegen die God hen op de wereld geven kan, is, 'Zijn Zoon in hen te openbaren' Gal. 1:16. 'Christus in hun harten als de hoop der heerlijkheid.' Kol. 1:27. Soms hebben zij ernstige begeerte om Zijn bloed op hun geweten gesprengd te hebben, en verlangen een openbaring van Hem als zo'n heerlijk en beminnenswaardig Persoon aan hun ziel, opdat zij Hem mogen omarmen met alle genegenheden van hun vernieuwde geest, Hem aankleven met een voornemen van het hart, en zich verblijden omdat ze eeuwig de Zijne zijn.

Het is door deze heilige en brandende begeerte van de vernieuwde geest naar Christus, dat de levende overtuigingen in de ziel, gewerkt door de Heilige Geest, onderscheiden worden van de slaafse vrees en gevoelige overtuigingen, die ook de goddelozen hebben. Deze gezegende Leraar heeft enigermate Christus voor de ogen van hun gemoed ontdekt en enige genegenheid tot Hem doen ontbranden. En daarom kunnen zij niet voldaan zijn met Christus in de Bijbel, Christus in leerstelsel en beschouwing, Christus op een afstand, ongevoeld, ongezien, ongenoten; maar zijn, elk naar zijn mate, bij tijden ernstig zoekend en begerig, dat Hij komt in hun hart en het volle bezit neemt van hun ziel.

Welnu, in antwoord op deze vurige begeerte wil de Heilige Geest soms de zegen als het ware onder hun oog brengen. Zoals een sierlijk schip is ook de ziel soms nabij om in de haven te lopen; maar juist als het bij het havenhoofd is, drijft een windvlaag het achterwaarts, en het moet weer met wind en golven worstelen. Maar al deze teleurstellingen dienen slechts om de begeerten en verlangens van de ziel te verlevendigen. En onder deze gewaarwordingen zal bij nacht en dag, in en buiten huis, in de dagelijkse bezigheid en op de eenzame wandelingen de ernstige begeerte van de ziel zijn om deze beste en grootste van de geopenbaarde zegeningen te genieten.

Maar daarenboven waar deze zegen uitgesteld of naar de uiterlijke schijn geweigerd wordt, daar zal een neerzinken van de ziel plaats hebben in twijfel en vrees, zodat zij zal roepen om slechts mindere bewijzen van haar aandeel aan Christus te mogen hebben. Grote armoede maakt een kleine munt welgevallig, wanneer een grotere geweigerd wordt. Zo ook in de diepe armoede van de ziel wordt een woord van God, een blik, een vriendelijke lach groot geacht. De schalen schijnen soms zo in evenwicht te staan, dat het allerkleinste gewicht tussen dood en

leven zou kunnen beslissen. Wanneer alles verdraaid is, kan een woord de zaak recht maken. Maar, dat zo'n ellendeling en vuil wangedrocht van snoodheid een vriendelijke lach van de grote en heilige Jehova zou ontvangen, schijnt een al te grote zegen; maar het zou 'een werkelijke zegen zijn.'

D. Opnieuw, met vertrouwen op de Heere te rusten en te geloven, dat, hoe duister het ook is, Hij verschijnen zal; om op Hem te vertrouwen wanneer wij Hem niet kunnen gewaarworden, te hopen tegen hoop, en te geloven tegen ongeloof, en zo door geloof en lijdzaamheid, navolgers te zijn van hen, die de beloftenissen beërfd hebben, dat is een werkelijke zegen. Om gespeend te worden van de afgoden, bevrijd van de gebroken bakken, afgescheiden in geest en gezindheid van de wereld, en ons hart gericht te hebben op de dingen die boven zijn, dat is een rijke zegen.

E. Een honger te gevoelen naar Gods Woord, de waarheid te ontvangen in liefde ertoe, een zoete en heilige vereniging met de Drie-enige Jehova te hebben, en te leven onder de plechtige zalving van de Heilige Geest, dat is een werkelijke zegen. In een woord, elke geestelijke zegening, waarmee God Zijn Kerk in Christus had gezegend, is zo'n zegen als Jabez naar haakte. Elke zegen die God kan geven of de ziel ontvangen kan, elke zaak die komt uit de hemel en voert naar de hemel, elke zaak die de ziel bekwaam maakt voor verzoeken hier en de gelukzaligheid hiernamaals, elke zaak waarop God Zijn Eigen merkteken gedrukt heeft en Zijn eigen zegel zet, dat is 'een ware zegen.'

II. Maar wij moeten overgaan tot de tweede vraag van Jabez. *'En indien Gij mijn landpaal vermeerderen zult.'* Welke landpaal was dit? Ik geloof dat het de landpaal was van zijn ondervinding; de levenslijn door de Heilige Geest in zijn hart en geweten getrokken. Een landpaal wil zeggen een grensscheiding, waardoor het ene grondgebied van het andere gescheiden, of een land bepaald wordt, zoals de zeekust sommige landen begrenst. Elke levendgemaakte ziel heeft een landpaal; dat is een grondgebied van inwendige ondervinding, dat bepaald en begrensd is door de lijn die de Heilige Geest in zijn geweten heeft getrokken.

Sommigen, bijvoorbeeld, hebben een kleine ondervinding, een streepje als het ware, van een geestelijk grondgebied. Zij kunnen niet verder komen dan vol twijfelingen en vrees, en schuld en overtuigingen, soms met ernstige begeerte naar genade en vergeving.

Anderen hebben een weinig uitgebreider landpaal. De Heilige Geest heeft de lijn een weinig verder omgetrokken, en zij beslaan een enigszins wijder grondgebied. Deze zijn bekwaam gemaakt om op Gods genade te hopen en te ankeren in Zijn beloften. Anderen kunnen door het geloof rusten in Christus' bloed en gerechtigheid; een bewijs ervan dat ze genade ontvangen hebben; maar zij zijn nog niet gebracht in de volle vrijheid van het evangelie. Bij hen wordt de landpaal bij voortdurend verwijderd, want de grenslijn omvat een grotere ruimte.

Nog anderen zijn gebracht tot het licht, het leven, de vrijheid, de blijdschap en vrede van het heerlijk evangelie van de Zoon van God. In hen is de landpaal van geestelijke ondervinding nog veel verder uitgebreid. En zij kunnen zeggen: 'de snoeren zijn mij in liefelijke plaatsen gevallen, ja een schone erfenis is mij geworden', Ps. 16:6. 'Als de Heere de geslachten verdeelde, zo deed Hij hen vallen in het snoer hunner erfenis.' Ps. 78:55.

Zo heeft Hij zelf over elk vat van Zijn barmhartigheid 'het lot geworpen en Zijn hand heeft het hun uitgedeeld met het meetsnoer.' Jes. 34:17. Dit is als het ware de band, waarmee elke levendgemaakte ziel aan zijn toebedeelde inwendige ondervinding is vastgehecht. Aan deze band mag hij gaan, weide vinden en neerliggen. Het is 'het voedsel voor hem geschikt', het stuk weide aan hem toebedeeld. Hij kan, hij durft deze band niet te breken, die rondom een teer geweten gelegd is. En elke te wijde uitstrekking om te roemen in de regel van een ander, 2 Kor. 10:14,16, snijdt en kwetst dit teer geweten. Hij mag en zal dikwijls inderdaad deze weide kaal afscheren door zoveel en zolang binnen de nauwe kring om te gaan, en hij mag zijn hals soms uitrekken om een weinig grassprietjes buiten zijn streepje af te plukken, echter zal hij de band niet breken om ongenodigd in de groene weide te snellen.

Een kind van God is niet als een wilde woudezel, van wie wij lezen, 'dat hij uitspeurt, op de bergen is zijn weide, en hij zoekt allerlei groensel na.' Job 39:11. Een levende ziel kan niet zo 'de wind scheppen, gewend in de woestijn naar de lust van haar ziel', Jer. 2: 24, 'niet lettende op de drijver'; en niet los lopend in het veld van de leerstelsels, zich wentelend in het dikke gras en bloemen van de beloften en evangeliewaarheden, en 'weidend zichzelf buiten vrees.' Nee, voor hem moet de paal opgetrokken en het touw verlengd worden, en hij moet door de Meester geleid worden juist in zo'n deel als Hij goedvindt hem te geven. Evenwel, een levende ziel kan niet voldaan zijn met een nauw beperkte ondervinding.

Sommigen schijnen wel vergenoegd te zijn met dat wat zij zijn, en hebben geen verlangen naar een betere of ruimere ondervinding dan zij menen te bezitten. Dezelfde kring waarin zij nu twintig jaren hebben rondgewandeld en geheel kaal is afgeschoren, is voor ze voldoende.

Maar het is een zeer verschillende zaak uit aanmatiging de banden te verbreken, of uit luiheid stil op de kale grond neer te liggen. De levende ziel kan niet anders dan ernstig begeren om zijn landpaal verwijd te hebben. Meer licht, meer leven, meer gevoel, meer vrijheid, meer kennis van God in Christus, meer geloof, hoop en liefde te bezitten. Zijn eng, ingekrompen gesloten hart verruimd te hebben in gebed, overdenking, vereniging en gemeenschap met het volk van God. Hij is niet voldaan met de karige hem toebedeelde weide, maar wenst een ruimere mate van hemels onderwijs, begiftigd te worden met meer kinderlijk vertrouwen op, en toegang tot God, en meer bevrijd te worden van die vrees die hem kwelt. 'God *breide* Jafeth uit en Hij wone in Sems tenten. Gen. 9: 27. 'Ik zal de weg Uwer geboden lopen, als Gij mijn hart verwijd zult hebben.' Ps. 119:32. Deze verwijding van hun landpalen had de Heere aan Israël gezworen, en hun te geven al dat land dat Hij aan hun vaders te geven beloofd had, Deut. 19:8. En daarom, wanneer Hij zegt: 'zing vrolijk gij onvruchtbare, die niet gebaard hebt!' voegt Hij er bij: 'maak de plaats uwer tent wijd, en dat men de gordijnen van uw woningen uitbreide, verhinder het niet; maak uw koorden lang, en steek uw pinnen vast in.' Jes. 54:1,2.

Hebt u iets van deze brandende begeerte naar licht, liefde en vrijheid, dat de wereld, hoogmoed, vleselijke lust, ongeloof, geldgierigheid en vleselijkheid uw hart niet mag toesluiten; maar 'dat u mag bekennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot al de volheid Gods'? Ef. 3:19. Dit zijn goede begeerten, en zeer onderscheiden van dat vermetel voortsnelen en gesnap van vrijheid, terwijl u een slaaf van het verderf bent. Het is iets anders door de omtuining van een plaats te zien, dan het vruchtgebruik ervan te hebben. Maar het is veel beter met begerig verlangen door de omtuining te zien, dan het als een overtreder te vernielen. Op de kist te staren is nog niet in het bezit te zijn van de geschriften. Maar het is beter te wachten en te roepen om de sleutel Davids, dan ze open te breken, en de akten te stelen. En hij, die nauw in de band gehouden wordt, nauw tussen luiheid en aanmatiging, zal in ernstige tijden met Jabez moeten uitroepen: 'vermeerder mijn landpale!'

III. 'En dat Uw hand met mij zijn zal.' Zo luidt het derde verzoek van dit gehoorde en verhoorde gebed. Jabez wilde evenmin vermetel voortsnelen in dat wat zijn tijdelijke zaken betrof als in zijn geestelijke. Zonder een Goddelijke leiding of kennisgeving van Gods wil was hij ongezind voort te gaan. Maar waarom deze heilige behoedzaamheid en dit bezorgd verlangen, dat de hand van God hem vooruitging en hem vergezelde? Omdat hij door een pijnlijke ondervinding had bevonden, dat waar het begin van een zaak niet van God is, hij niet kon verwachten dat het midden of einde van God zou zijn. Inderdaad, alles wat wij ondernemen uit vleselijke beweegredenen en baatzuchtige bedoelingen, God kan en wil het ongetwijfeld besturen tot Zijn Eigen eer en ons welzijn, meer wij zullen weinig troost daarvan op onze weg hebben. Met een smartelijk gevoel dan wegens deze vleselijkheid en zelfzucht, want door pijnlijke ondervinding wordt deze les geleerd, wenste Jabez de hand van de Heere uitgestrekt te zien, om hem de weg te wijzen en hem daarin te bewaren.

Een gebrand kind vreest het vuur. Evenzo vreest de levende ziel aan zichzelf overgelaten te worden, omdat zij gevoelt hoe alles verkeerd is en verkeerd gaat, waar de hand van de Heere niet is. Het is niet de naakte, dorre letter van de waarheid over Gods bijzondere voorzienigheid, die voldoen kan aan iemand, die naijverig is over zichzelf met een Goddelijke naijver. Dit mag genoeg zijn voor een uitwendige belijder. Maar een levend kind verlangt een vaderlijke hand,

die met en bij hem is, te zien en te voelen, die hem in het tijdelijke voorgaat, hem in het geestelijke staande houdt, zijn weg verhelderend, alle zwarigheden wegruimend, en hem getuigenis gevend dat alles wat in Zijn vreze gedaan is, eindigen zal in Zijn gunst. Als deze hand met ons is, dan is alles goed. Maar als zij niet voor maar tegen ons in, dan is alles verkeerd. Onze vijanden kunnen ons niet benadelen, als de Heere aan onze zijde is. Onze moeilijkheden, hoe groot ook, zullen ons niet verderven, als Zijn hand met ons is. Onze begeerten en aanvechtingen zullen niet over ons heersen, als Hij Zijn hand uitstrekt. En onze snode en vuile harten zullen ons niet in bestendige moedeloosheid doen zinken, als eeuwige armen beneden ons zijn. Hij dan, die wachten kan op de hand van de Heere, die kan gadeslaan, en slechts zich beweegt wanneer die hand voorwaarts leidt, zal niet verdwalen. Maar het is de walging aan zichzelf en de eigen veroordeling, de smart en pijn van zo onbedachtzaam en hardnekkig onze eigen wegen gevolgd te hebben, die ons gevoelig en gedurig zullen doen roepen: 'dat Uw hand met mij zij!'

IV. Het laatste verzoek van Jabez is: '*en maak het met het kwade alzo, dat het mij niet smarte.*' Het is waarlijk een snode en valse voordracht van de leer van de genade, om te zeggen dat die tot losbandigheid leidt. Hoe ook een goddeloos mens dat misbruikt en omkeert, haar strekking en uitwerking is zo niet in een levende ziel. Ik geloof dat elk kind van God meer of minder dikwijls dit gebed van Jabez: 'maak het met het kwade alzo dat het mij niet smart,' naar de hemel opzendt.

Hij is niet een van degenen die zeggen: 'het is niets; de zonde kan mij niet verdoemen, en mij ook niet afsnijden uit het verbond. ' Maar omdat zijn hart teer voor God is en in zijn geweten de vrees van God leeft, daar hij iets kent van de schrik des Heeren, en daarbij iets van Zijn goedheid, daarom begeert hij bewaard te worden van kwaad, omdat het hatelijk voor God is, en grievend voor zijn eigen ziel. Toegeven in de zonde, heeft smart en pijn in zijn hart veroorzaakt, diepe wonden in zijn geweten, en hem zeer beladen doen zijn. Dat doet hem denken aan gal en alsem. En hij roept om in het vervolg bewaard te worden. Vermijdt als de pest ieder die de zonde licht acht. Wees verzekerd, zo iemand heeft nooit God gezien of gekend, en ook niet Jezus Christus, die Hij gezonden heeft. Hadden zij in Gods licht het licht gezien, waren hun verborgen zonden in het licht van Zijn aangezicht gesteld geweest, of hadden zij in het geloof een gekruisigde Heere aanschouwd, dan zouden, dan durfden zij niet licht te spreken van dat wat zo duidelijk gekenmerkt is met de toorn van de Vader en het lijden van de Zoon. Hij, die er nooit toe gebracht is om zichzelf te verfoeiden en berouw te hebben in stof en as, heeft nooit God gezien, maar heeft slecht met het gehoor van het oor van Hem gehoord, Job. 42:5,6. Het kwaad is een last, een zwaarte voor elke wedergeboren ziel. En daarin te vallen, doorsnijdt zijn teer geweten en kwetst zijn gemoed.

Maar deze uitdrukking: 'maak het met het kwade alzo, dat het mij niet smarte,' geeft te kennen, dat Jabez een arme belaste zondaar was die zichzelf niet bewaren kon. Als hij zichzelf zou bewaren, dan zou dit gebed een ijdele spotternij geweest zijn. Het was voor hem niet nodig uitwendig in zonde te vallen om dit te leren. Er zijn *inwendige* zonden, overtredingen van de tong, verleiding van de ogen, vuile begeerten, zwerfende verbeelding, geldgierige plannen, vermetele begeerten, afgodische lusten, geheime afvalligheden in vleselijkheid en wereldsgezindheid. Jabez bidt niet: maak het met het kwaad alzo dat het mij niet in minachting brengt of mij ten toon stelt, opdat het niet mijn goed gerucht benadeelt of mijn vijanden genoeg geeft; maar: 'dat het mij niet smarte.' Dat het niet bevonden wordt een inwendige bron van beroerte te zijn, dat het de vereniging niet verhindert, de toegang niet sluit, een wolk brengt voor de genadetron, schrik en schuld in mij verwekt, dat het geen zware tuchtigingen mag veroorzaken, en mij tot een kreupele maken al mijn dagen. Hij was niet een van diegenen die in het openbaar zeer vroom en in het verborgen zeer onvroom zijn, een wit gepleisterd graf gelijk, schoon van buiten, en van binnen vol doodsbeenderen en alle onreinigheid, Matth. 23:27.

V. '*En God liet komen wat hij begeerde.*' Dat was het beste van alles. Het is niet het gebed, maar het antwoord op het gebed dat de zegen aanbrengt. 'Een man heeft blijdschap in het

antwoord zijns monds,' Spr. 15:23. En het was Jabez` genadig voorrecht niet slechts te bidden om geestelijke zegeningen, maar dat die hem ook in rijke mate verleend werden. De Heere zegende hem inderdaad, verwijdde zijn landpaal, geleidde hem bij de hand en bewaarde hem voor kwaad.

Terwijl ik u zo deze zwakke beeltenis van Jabez heb afgetekend, heb ik, hoewel flauw en onvolkomen, de begeerten en verlangens van het volk van God beschreven. Maar bedenk dat ik niet gezegd heb dat zij altijd in die toestand zijn. Had ik dit gezegd, ik zou u een leugen gezegd hebben, en wel de ergste van alle leugens, een kanselleugen; in ieder geval is het iets van deze dingen die ik bij ondervinding ken. Het is slechts op zekere tijden, in zeldzame en ernstige ogenblikken, onder de bijzondere bezoeking en overschaduwing van de Heilige Geest, dat het volk van God hun harten voor Hem uitstort. Er zijn vele tijden wanneer het schijnt alsof deze wereld ons kan voldoen, wanneer wij onze aardse paradijzen opbouwen, en als het ware gemak en rust hier beneden zoeken. Maar dan komt de stem weldra, 'sta op en vertrek, want dit is de plaats van uw rust niet.' Gelijk de Heilige Geest zweefde over de duistere wateren van de chaos, zo wil Hij soms zweven over de ziel, leven en gevoel instortend, en ernstige begeerten uithalend zoals zij gingen door de ziel van Jabez. En dan schijnt het of niets ons wil of kan voldoen, dan een gezegend antwoord.

Laat mij u dan enige vragen doen. Kent u de God van Israël door Zijn Eigen openbaring? Roept u Hem aan in plechtige ogenblikken van verborgen ootmoedige gebeden, wanneer elke gedachte open ligt voor Zijn ogen, en uw gehele ziel eerbiedig voor Hem neerbuigt, alsof Hij en u alleen op deze aarde waren? Zoekt u ware zegeningen uit Zijn hand, zegeningen die het inderdaad zijn? Roept u tot Hem, dat Hij uw landpaal verwijdt?

Of bent u weltevreden met uw tegenwoordige begaafdheden, terwijl u op anderen als kinderen neerziet, terwijl u meent alles te kennen? Wanneer u zit in de vleselijke stoel van de luiaard, of zwerfend over de bergen van verwaandheid, dan hebt u geen behoefte aan geestelijke verwijding van het hart.

Maar wanneer u een arme, beladene, kreupele bent, die zich graag wilde verblijden in licht, liefde en vrijheid, dan stort u soms uw ziel uit; is het niet met dezelfde woorden, dan toch in diezelfde zin: 'vermeerder mijn landpaal!' Kunt u in uw plannen onberaden voortsnelen, zonder de goedkeurende en geleidende hand van de Heere te zoeken? Dan hebt u niet het hart en gebed van Jabez. En kunt u tot de grenzen van het kwaad gaan, of dartelen met de zonde, u verbergend onder de valse heiligen, zonder enig geklag over het verleden of uitroep over de toekomst? Kunt u zonder dringende benauwdheid van het geweten toegeven aan boezemzonden, en zorgeloos gaan in snode lusten? Dan geeft u weinig bewijs, dat u onder zo'n onderwijzing bent als waar Jabez mee begunstigd was.

Ik weet bij eigen pijnlijke ervaring, wat het goede hart van de mens is. Maar ik geloof, ik weet ook iets van de begeerten en verzuchtingen van Jabez, om verlost te worden van de heerschappij van de zonde. En was dit zo niet, dan zou ik moeten besluiten, dat ik nog dood in de zonde was.

Nog één woord en ik zal eindigen. Als de Heilige Geest aan uw ziel dezelfde honger en dorst, dezelfde begeerte en hetzelfde verlangen heeft medegedeeld, dat Hij in Jabez' ziel werkte, dan is ook een gelijk antwoord in de verborgen raad van God voor u bereid. En wanneer dat antwoord met kracht tot de ziel komt, dan zal het ons gewillig maken om Jezus te kronen als de Heere van allen! Amen.